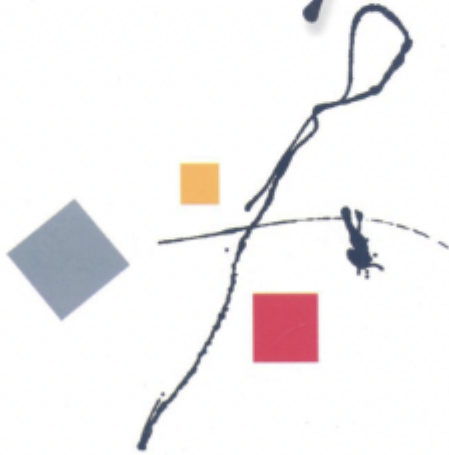

NICKY
HAYES

nền tảng
tâm lý học

Nhà xuất bản Lao Động

Liên kết xuất bản

CTy TNHH TM & DV VH Minh Trí

khóc mà nước mắt cứ tự trào ra. Tôi không phải là người ủy mại dễ rơi nước mắt. Nhưng... Tôi đã quá thất vọng!

Sau khi K. gác chuông 10 phút, điện thoại của tôi lại vang lên. Màn hình lin này hiện lên số của anh B., một người bạn chung của tôi và K.. Tôi thoáng nghĩ: "Chắc B. lại gọi điện khuyên bảo gì đó". Từ khi hai đứa xảy ra xung đột, anh luôn là cầu nối trung gian, khuyên ngăn và đưa chúng tôi về bên nhau. Tôi ướ ướ nhận cuộc gọi của B.. Giọng anh vang lên trong điện thoại đầy căng thẳng, gấp gáp nhưng dường như cũng đang nhạo báng, trích móc tôi một cách phi lý. Nó khác hẳn với giọng nói có phần bình tĩnh, lạnh lùng của K..

- Trang ơi, em giữ K. rồi. Ba ngày sau em ra cầu Long Biên với xác thối K. nhé!

- Là sao? Là sao? Em không hiểu! Có chuyện gì? Anh đang đùa đấy à?

- Không, thối K. nhẩy xuống sông Hồng rồi...

Tại tôi như ù đi. Âm thanh đường phố với những tiếng gầm rú của xe máy, những tiếng la hét đổ vào tai đau đớn, tôi lấy xe máy vội và phóng ra đường. Bỏ mặc sau lưng bố và con gái ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Vừa chạy xe tôi vừa cố gắng gọi vào điện thoại của K.. Nhưng hồi chuông vẫn vang lên. Không thấy K. nghe máy. Hàng loạt các câu hỏi lần lượt lướt trong đầu tôi: Liệu đây có phải là một trò đùa tai ác của anh B. và lũ bạn tôi? Trò đùa của K. với sự trợ giúp của đám bạn để tôi phải đau khổ ư? Tôi suy nghĩ hỗn độn. Thật hay giả? Phải chăng tôi đang rơi vào trò chơi độc địa mà K. bày ra? Tôi mong đó chỉ là một trò đùa.

Lên đến cầu Long Biên, đi một đoạn vẫn không thấy có gì lạ.